

[Valbak.]

dagpengenes udbetalingsperiode ændres, og at den lovfastsatte norm for fordeling af dagpengeudgifterne mellem stat og arbejdsmarkedets parter udgår af loven.

Jeg har bemærket, at forslaget om dagpengeforhøjelsen har fået tilslutning fra den ene af arbejdsmarkedets parter, LO. For mit parti er der ingen tvivl: vi ønsker at fremme forslag, der tjener til at harmonisere principper og regler for korttidssydelse ved sygdom, ved ulykke, ved arbejdsløshed.

Ministeren har ved flere lejligheder i det sidste års tid oplyst, at det formentlig vil være muligt på kortere sigt at nærme sygedagpengene væsentligt til de andre former for dagpenge. Således siger ministeren i et svar til mig om problemet den 3. april 1968, at det ville kunne ske dels gennem en forhøjelse af sygedagpengene, dels gennem en automatisk regulering på grundlag af lønudviklingen og endelig ved at skabe større overensstemmelse mellem karenstidsreglerne — jeg henviser her til folketingets forhandlinger 1967-68, 2. samling, sp. 3000.

Ved forslaget føres højeste sygedagpengebeløb på linje med højeste dagpengebeløb for arbejdsløse. Vi er som sagt tilhængere af en harmonisering af ydelserne. Vi er også, som udtalt ved tidligere lejligheder, tilhængere af, at ydelserne bringes i et nærmere forhold til mistet indtægt. Forslaget er ud fra denne betragtning et skridt i den rigtige retning, og derfor kan vi støtte det.

Når ministeren er standset op her, er det vel, gætter jeg, fordi det er mere kompliceret end som så at løse de tekniske og andre problemer omkring karenstidsreglerne og omkring dette at finde en godt virkende automatisk reguleringsmetode. Ministerens skriftlige fremsættelse underbygger imidlertid allerede skabte forventninger om, at socialreformkommissionen i den kommende sommer giver folketinget et grundlag for at tage korttidssikringen op til en samlet løsning, herunder også de spørgsmål om karenstid og reguleringsmetoder, som jeg var inde på.

Mit parti ser med forventning hen til, at hele denne sag kommer til behandling i næste samling på grundlag af kommissionens materiale og snart tilendebagte overvejelser.

I debatten her i tinget den 30. januar om syge- og ulykkesforsikringen prøvede jeg på at begrunde det ønskelige i at få gjort op med de nuværende skematiske regler om det højeste dageantal, hvori sygedagpenge kan udbetales. Folk bliver som bekendt ikke raske af en regel om, at nu er der altså ikke flere penge at være syg for. På det punkt ser vi derfor også hen til det kommende arbejde på grundlag af kommissionsbetænkningen. Det fremsatte forslag betragter vi imidlertid også som et skridt i den rigtige retning og nok så langt, vi kan komme på det bestående lovgrundlag. Ændringen vil især komme dem til gode, som har en lang og sammenhængende sygeperiode. Det er da også i disse tilfælde, at de nuværende regler virker særlig utidsvarende. Mit parti vil af disse grunde også meget gerne medvirke til at gennemføre denne del af forslaget.

Vi vil også være med til at fjerne den bestemmelse i loven, der siger, at arbejdsmarkedet med sine bidrag skal dække $\frac{5}{6}$ af udgifterne, staten resten. Vi bør ikke have bestemmelser, der kun tager sig ud på papiret, ikke ude i livet. Ved at gennemføre den foreslåede ændring i finansieringsreglerne bringes de på linje med de tilsvarende regler i arbejdsløshedsforsikringen, hvad der på det bestående grundlag må forekomme meget rimeligt.

Der tales jo meget om det omfattende sikrings- og trykthedssystem, som må komme, systemet, som automatisk skal omfatte alle i enhver situation, også håndværksmesteren, landmanden, detailhandleren. På en eller anden måde når vi derfor også nok frem til at snakke finansiering af socialpensioner og korttidssydelse under ét. Den ændring, der foreslås i lovforslaget, begrænser efter mit skøn ikke mulighederne for at se frit på fremtidens finansiering: om